

Oud worden.

"Wat is oud worden?" vroeg ik iemand, die gebukt ging onder de last der jaren... een vrouw, wier gezicht rimpels droeg en van zorgen sprak... van zorgen en helaas, ook van bitterheid.

"Oud worden," antwoordde ze, en haar stem, die eerst droef klonk, veranderde in die bittere toon, die slechts trillen kan in een ziel, welke, tot ijzer verhard, nooit getemperd wordt door het vuur der liefde.. "oud worden is op zij gezet worden; het is de graven gesloten zien over allen, van wie ge veel houdt; het is voelen dat degenen, die u het naast moeten zijn, hun troost zoeken bij vreemden en niet meer naar u omzien; het is gewaar worden dat de stroom sneller vliedt, die u naar de oceaan van de eeuwigheid drijft en dat de golven, die de rivier in zee brengt, niet gauwer vergeten zijn dan dat gij zelf zijn zult, als de dood komt."

En ik dacht: Oud worden is toch wèl droevig.

"Wat is oud worden?" vroeg ik aan een man, wiens witte haren en gegroefd gelaat de geschiedenis van vele jaren droegen.

"Oud worden", begon hij, en zijn stem beefde bij de herinnering aan lang geleden en lang vergeten ontroering, "oud worden is: leren dat het leven één lange teleurstelling is; het is terugzien naar de jeugd, met smart en wroeging; het is voelen hoe ijdel eer en roem zijn; het is in uw geheugen alléén nog weervinden de schaduw van één lichtende hoop; het is zien hoe anderen de lauweren dragen, die eens de uwe hadden moeten zijn, het is weten dat eerzucht ten grave leidt, maar niet hóger voert...." Hij snikte zacht voor zich henen.....

Ik dacht: Oud worden is toch wèl droevig.

"Wat is oud worden?" vroeg ik iemand, die omringd was van alles wat rijkdom en weelde uitdenken kunnen. "Oud worden," antwoordde hij en zijn stem klonk bijna woest, "oud worden is sterven en nòg leven; het is zien hoe anderen uw afnemende krachten meten; het is voelen hoe zij de polsslagen tellen, de verzwakking, die u ten grave brengt... en hèn tot weelde, het is gediend te worden terwille van uw geld en nooit zeker zijn van onbaatzuchtige liefde en hartelijkheid".

Zijn stem sneed mij door de ziel en terwijl ik me heenspoedde, mompelde ik: Hoe droevig is het toch oud te worden.

"Wat is oud worden?" vroeg ik aan iemand, die leefde onder kinderen en kleinkinderen en die me deed denken-- ik weet niet juist waarom-- aan een korenveld, dat op de oogsttijd wacht. "Oud worden," begon hij met een kalme stem, maar waarin de weemoed trilde..... "O, ik kan thans ieder stadium er van beseffen: het gestadig verzwakken, het steeds afnemen der levenskrachten, het toenemend gevoel dat ze 't best zònder me kunnen stellen. Oud worden is ervaren, dat juist dan, wanneer ge héél véél zoudt willen doen, uw hand zijn vaardigheid verloren heeft; dat ge op zij zijt geschoven en alléén nog raar moogt toekijken hoe anderen uw werk ten einde brengen. Het hart bloedt als ge oud wordt. Maar het moet zo zijn... het kàn niet anders, het kàn nu eenmaal niet anders... Gods wil geschiede."

Ik haalde diep adem en terwijl ik het bruisende leven voelde trillen in mijn aderen, dacht ik: Het is toch wel echt droef oud te worden.

"Wat is oud worden?" vroeg ik aan een bejaarde vrouw, wier kalme lieve trekken van een zacht en rein hart spraken-- een hart, diep genoeg om grote vreugde en grote smart te bevatten. Haar sneeuw wit haar en haar blank halskraagje waren niet witter dan haar ziel... haar stem klonk als van een, die vaak bidt.....

"Oud worden," zei ze, "is zich nader voelen

tot degenen, die ons zijn vóórgegaan; het is steunen op hen, die we liefhebben; het is leren dat het leven veel teleurstelling brengt, maar dat het bij slot van rekening toch wel goed was te leven. Oud worden is het betreuren van veranderingen, die de tijd meebracht, en die oud is geworden, wordt niet altijd meer begrepen. Maar God is goed. Hij begrijpt alles. Oud worden is reeds iets smaken van de zalige rust, waar geen beproevingen meer wachten en geen zorgen."

En terwijl ze sprak en glimlachte, lichtten haar vochtige ogen als van de zekerheid der overwinning. Toen ik haar aankeek, zo hoopvol en vertrouwend, dacht ik: Neen-- 't is toch zo droevig niet om oud te worden.

"Wat is oud worden?" vroeg ik een grijze dienst-knecht Gods; een, die de beker van 's levens geluk had gevoeld aan zijn lippen en wiens ogen in 's levens schitterende diepte hadden gestaard.. maar die dien beker opzij geschoven en slechts lijden en opoffering verkozen had.

"Oud worden?" antwoordde hij-- en ik zag zijn fijne trekken reeds stralen van bovenaards licht-- "oud worden is Gods arm vaster en vaster om je heen voelen."

En terwijl ik iets van zijn geest over me voelde komen, dacht ik: Hoe goed en hoe schoon is het oud te worden.

Dr. J. H. G.

Als een kleed zal 't al verouden;
Niets kan hier zijn stand behouden;
Wat uit stof is, neemt een end
Door den tijd, die alles schendt.
Maar Gij hebt, o Opperwezen,
Nooit verandering te vrezen;
Gij, die d'eeuwen acht als uren,
Zult all' eeuwigheid verduren.

Ps. 102:15

oo00oo

RUBRIEK LEVENDE WOORDEN

Menselijke troost en Gods troost zijn niet hetzelfde. Menselijke troost bestaat in uiterlijke machtige hulp, die te zien, te voelen en te grijpen is. Gods troost bestaat alleen in het Woord en de beloften, waarbij zien, horen noch voelen te pas komt.

Luther